

Refleksion

Dover-Alling-Tulstrup Pastorat

Her modtager du refleksionen til påskedag.

I dag er der gudstjeneste kl. 9.30 i Dover kirke og kl. 11.00 i Alling kirke.

Her kommer teksten til påskedag som den står i 2020-oversættelsen fra
Markusevangeliet kapitel 16 vers 1-8:

Lørdag aften, så snart sabbatten var forbi, gik Maria Magdalene, Salome og Maria, Jakobs mor, ud for at købe duftende olier til at gøre liget i stand med. Tidligt søndag morgen, den første dag i ugen, skyndte de sig afsted ud til graven, mens solen stod op. »Hvem skal vi få til at hjælpe os med at rulle stenen væk fra indgangen til graven?« spurgte de hinanden, for det var en meget stor sten. Men da de kom derud, så de, at stenen allerede var rullet til side. De gik ind i graven og blev chokerede, da de så en ung mand i hvidt tøj sidde i højre side af graven. »I skal ikke være bange,« sagde han. »I leder efter Jesus fra Nazaret, der blev henrettet på et kors, men han er ikke her; han er stået op fra de døde. Se! Det var der, de lagde ham. Nu skal I gå hen til hans disciple, først og fremmest Peter, og fortælle, at Jesus er taget i forvejen til Galilæa. Dér skal I møde ham, sådan som han har sagt til jer.« Kvinderne gik ud af graven og flygtede derfra, rædselsslagne og ude af sig selv. De fortalte ikke noget til nogen, for de var bange.

Denne påskedags bliver refleksionen lidt anderledes. Du får nemlig en historie at læse eller høre i kirken. Historien er frit hentet fra Selma Lagerlöfs bog Kristuslegenden. Det er historien om Rødhalsen, som jeg ofte fortæller, når jeg skal sige noget om påske.

God fornøjelse!

Det var på de tider, da Vorherre skabte verden, da han ikke alene dannede himlen og jorden, men også alle dyr og urter og gav dem navn.

Der er mange historier fra den tid, og kendte man dem alle, da havde man også forklaringen på alt det i verden, som man nu ikke kan forstå.

Dengang var det, det skete en dag, da Vorherre sad i paradiset og malede fuglene, at farven i hans malerpotte slap op, så at stillidsen slet ingen farve havde fået, hvis ikke Vorherre havde tørret alle sine pensler af i dens fjer.

Dengang var det, æslet fik sine lange ører, fordi det ikke kunne huske, hvad navn det havde fået. Så snart det var gået bare et par skridt henover paradiset's enge, havde det glemt det, og tre gange kom det tilbage og spurgte, hvad det hed, lige til Vorherre blev en smule utålmodig, trak det i ørerne og sagde: "Du hedder æsel, æsel, æsel." Og mens han talte sådan, trak han dets ører lange, så det kunne høre bedre og huske, hvad der blev sagt.

Samme dag var det også, bien blev straffet. Thi så snart bien var skabt, begyndte den straks at samle honning - og dyr og mennesker, som mærkede, hvor lifligt honningen duftede, kom og ville smage den. Men bien ville beholde det hele for sig selv og jagede med sine giftige stik alle dem bort, som nærmede sig bikagen. Det så Vorherre, og straks kaldte han bien for sig og irettesatte den. "Jeg gav dig den gave at kunne samle honning, som er det sødeste af alle skabte ting," sagde Vorherre, "men derfor gav jeg dig ikke lov til at være hård mod din næste. Husk nu, at hver gang du stikker nogen, der vil smage din honning, må du dø."

Vorherre sad den hele dag stor og mild og skabte og gav liv, og henimod aften fik han lyst til at skabe en lille grå fugl. "Husk, dit navn er rødhals!" sagde Vorherre til fuglen, da han var færdig. Og han satte den på sin hånd og lod den flyve. Men da fuglen havde fløjet lidt om og set på den skønne jord, hvor den skulle leve, fik den lyst til også at se sig selv. Da så den, at den var aldeles grå, og halsen lige så grå som alt det øvrige. Rødhalsen vendte og drejede sig og spejlede sig i vandet, men kunne ikke opdage en eneste rød fjer. Så fløj fuglen tilbage til Vorherre.

Vorherre sad der god og mild, og ud af hans hænder fløj der sommerfugle, som flagrede omkring hans hoved, duer kurrede på hans skuldre, og af engen, hvor han sad, spirede roser, liljer og tusindfryd frem. Den lille fugls hjerte bankede heftigt af angst, men i lette buer fløj den dog nærmere og nærmere til Vorherre, og til sidst satte den sig på hans hånd.

Så spurgte Vorherre, hvad den ville.

"Der er blot noget, jeg vil spørge dig om," sagde den lille fugl.

"Hvad er det, du vil vide?" sagde Vorherre.

"Hvorfor skal jeg hedde rødhals, når jeg er aldeles grå?" spurgte fuglen på ny og ventede, at Vorherre skulle sige: "Å, min ven, jeg ser, jeg har glemt at male dine halsfjer røde, men bi kun et øjeblik, så skal det blive gjort."

Men Vorherre smilede kun for sig selv og sagde: "Rødhals har jeg kaldt dig, og rødhals skal du hedde, men du må selv sørge for at fortjene dine røde halsfjer."

Og så løftede Vorherre sin hånd og lod fuglen flyve ud i verden igen. Fuglen fløj ned i paradiset med hovedet fuldt af mangehånde tanker. Hvad kunne sådan en lille fugl gøre for at skaffe sig røde fjer? Det eneste, den kunne finde på, var at bygge en rede i en vild rosenbusk. Den byggede inde mellem tornene i det tætte tjørnekrat. Det var, som om den ventede, at et rosenblad skulle sætte sig på dens strube og give den farve.

Så gik der mange år og der oprandt en ny dag, der også længe skulle mindes i menneskeslægtens historie, og på denne dags morgen sad fuglen rødhals på en lille kullet høj udenfor Jerusalems mure og sang for sine unger, der lå i en lille rede inde i en lav tornebusk.

Rødhalsen fortalte sine unger om skabelsens vidunderlige dag og om, hvordan de havde fået navn, sådan som hver eneste rødhals havde fortalt, lige fra den første, der havde hørt Guds ord og var udgået fra Guds hånd.

"Og se nu," sluttede den bedrøvet, "nu er der gået så mange år, og så mange roser er knoppedes, så mange fugleunger er kommet ud af æggene siden skabelsens dag, at ingen kan tælle dem, men rødhals er den dag i dag en lille grå fugl; den har endnu ikke været i stand til at vinde sine røde fjer."

De små unger spærrede deres store gab op og spurgte, om deres forældre ikke havde prøvet på at udføre store bedrifter for at erhverve den uskattelige røde farve.

"Vi har allesammen gjort, hvad vi kunne," sagde den lille fugl, "men ingen af os har haft held med sig.

Allerede den første rødhals mødte engang en fugl, som lignede den ganske, og den fattede straks en så heftig kærlighed til den, at den følte sit bryst gløde. Ak, tænkte den, nu forstår jeg det. Det er Vorherres mening, at jeg skal elske så varmt, at mine fjer farves røde af den kærlighedsglød, der bor i mit hjerte. Men den blev skuffet, ligesom alle efter den blev skuffet, og som I også vil blive skuffet."

De små unger kvidrede bedrøvet; de begyndte allerede at sørge over, at den røde farve aldrig ville komme til at smykke deres små, dunede halse.

"Vi har også sat vort håb til sangen," sagde den voksne fugl og talte i langtrukne toner.

"Allerede den første rødhals sang, så dens bryst svulmede af begejstring, og den fik på ny mod til at håbe. Ak, tænkte den, det er sangens glød, som bor i min sjæl, der skal farve mine fjer røde. Men den blev skuffet, som alle efter den blev skuffet, og som også I vil blive skuffet."

Atter lød en bedrøvet pippen fra ungerne halv nøgne struber.

"Vi har også håbet på vort mod og vor tapperhed," sagde fuglen. "Allerede den første rødhals kæmpede tappert med andre fugle, og dens bryst brændte af kamplyst. Ak, tænkte den, mine fjer bliver nok røde af den kamplyst, der brænder i mit hjerte. Men den blev skuffet, som alle efter den blev skuffet, og som I også vil blive skuffet."

De små unger pippede kækt om, at de alligevel ville prøve at vinde den attråede udmærkelse, men fuglen svarede dem bedrøvet, at det var umuligt. Hvad havde de at håbe, når så mange udmærkede forfædre ikke havde kunnet nå målet? Hvad mere kunne de gøre end elske, synge og kæmpe? Hvad kunne.....

Fuglen tav brat midt i sin tale; thi ud af en af Jerusalems porte kom der dragende et stort tog, og hele menneskeskaren hastede op imod højen, hvor fuglen havde sin rede.

Der var ryttere på vælige heste, stridsmænd med lange spyd, bøddelknægte med nagler og hammere, der var præster og dommere med værdig holdning, der var grædende kvinder og fremfor alt en vild vrimmel af sammenløbne folk, et uhyggeligt, hylende følge af landstrygere.

Den lille grå fugl sad bævende på randen af sin rede. Den ventede hvert øjeblik, at den lille tornebusk skulle blive trampet ned og dens små unger dræbt.

"Tag jer i vare," råbte den til de små forsvarsløse unger, "kryb tæt sammen og hold jer ganske stille. Nu går der en hest lige hen over os. Og der er en soldat med jernbeslåede sandaler! Nu kommer hele den vilde skare stormende!"

På én gang holdt fuglen inde med sine advarende råb, den blev stille og tavs. Den glemte næsten den fare, den svævede i.

Pludselig hoppede den ned i reden og bredte vingerne over sine unger.

"Nej, det er alt for frygteligt," sagde den. "Det syn må I ikke se. Det er tre forbrydere, der skal korsfæstes."

Og den bredte vingerne ud, så de små ikke kunne se noget. De hørte kun hammerslag, veråb og folkets vilde hyl.

Rødhalsen fulgte hele skuespillet med øjne, der blev store af rædsel. Den kunne ikke vende sit blik fra de tre ulykkelige.

"Hvor menneskene er grusomme," sagde fuglen lidt efter. "Det er dem ikke nok, at de nagler disse stakkels mænd til korset, men på den enes hoved har de endogså sat en krone af stikkende torne."

"Jeg ser, at tornene har stukket hans pande, så der flyder blod," vedblev den. "Og denne mand er så skøn og ser sig om med så mildt et blik, at alle burde elske ham. Det er, som mit hjerte blev gennemboret af en pilespids, når jeg ser ham lide."

Den lille fugl fik mere og mere medlidenhed med den tornekrone.

"Var jeg min broder ørnen," tænkte den, "ville jeg rive naglerne ud af hans hænder og med mine stærke kløer jage alle dem bort, der piner ham."

Den så blodet dryppe ned på den korsfæstedes pande, og så kunne den ikke længer holde sig stille i sin rede.

"Skønt jeg er lille og svag, kan jeg dog måske gøre noget for det stakkels forpinte menneske," tænkte fuglen. Og den forlod sin rede og fløj op i luften, fløj i store kredse omkring den korsfæstede.

Den kredsede flere gange omkring ham uden at vove at nærme sig; thi den var en sky, lille fugl, der aldrig havde haft mod til at nærme sig et menneske. Men lidt efter lidt tog den mod til sig, fløj hen til ham og trak med sit næb en torn ud, der havde boret sig ind i hans pande.

Men idet den gjorde det, faldt en dråbe af den korsfæstedes blod ned på fuglens bryst. Den bredte sig hurtigt og flød ud og farvede alle de små fine dun på bryst og hals. Men den korsfæstede oplod sin mund og hviskede til fuglen: "For din barmhjertigheds skyld har du nu vundet det, som din slægt forgæves har eftertragtet lige fra verdens skabelse." Så snart fuglen kom tilbage til sin rede, råbte dens små unger til den: "Dit bryst er rødt, dine halsfjer er rødere end roser!"

"Det er kun en blodsdråbe fra den stakkels mands pande," sagde fuglen. "Den forsvinder, så snart jeg bader mig i en bæk eller en klar kilde."

Men hvor meget den lille fugl end badede sig, den røde farve forsvandt ikke mere fra dens bryst, og da dens små unger blev fuldvoksne, skinnede den blodrøde farve også på deres halsfjer, ligesom den skinner på hver eneste rødhalses strube og bryst endnu den dag i dag.

Og sådan fik den lille rødhals sine røde fjer. De flyver rundt i præstegårdshaven i Tulstrup, måske også i din have? Rødhalsen blev helt bogstavelig farvet af Jesus' liv og død. Men i overført betydning har hans liv har også farvet os. At vise barmhjertighed mod de mennesker vi er omgivet af, er en måde hvorpå vi kan sige tak.

GLÆDELIG PÅSKE

Her kan du [opdatere dine oplysninger](#) eller [framelde nyhedsmailen](#).